

JØRN PEDERSEN

MANDEN BAG: Den 44-årige borgmester om elastikspring, hentehår og følelsen af, at folk kigger i hans indkøbskurv, når han handler ind.

MANDEPORTRÆT

Af **Anders Hjelmer Paulsen**
Tlf. 7211 4006,
ahp@jv.dk

Foto:
Maria Tuxen Hedegaard

Jeg var først i 20'erne, da jeg lå i skydeterrænet i Boris og affyrede mit første kaliberskud med en dysekanon. Det gav en kæmpe trykbølge af *bagblæst*, og jeg tænkte bagefter »hold da op en mandeoplevelse!« Samme dag blev jeg uddannet i sprængninger. Jeg havde meget kriller i maven, selvom jeg godt vidste, at det hele var under kontrol. Det var en speciel fornemmelse at gå ud med sprængstof i den ene hånd og en detonator i den anden. Det var en dag fyldt med mandehormoner.

Jeg glemmer aldrig, da jeg løb Aabenraa Bjergmaraton. Der var en dame, som blev ved med at overhale mig. Alligevel indhentede jeg hende til sidst, og vi aftalte at følges ad de sidste kilometer. Men da vi løb ind i Aabenraas gader, løb jeg pludselig forbi hende. Uden at tænke over det, gav jeg den fuld gas og kom ind som den første over målstregen. Da hun kom ind klappede hun mig på skulderen og sagde, »det var vist en mandeting!« Det havde hun ret i. Mænd vil gerne konkurrere om alt. Hvis vi har én gående bag os på vej op ad en trappe, så sætter vi automatisk farten op. Det gør jeg i alt fald.

To dage inden min konfirmation fandt min lillebror og jeg en forsager i baghaven. Jeg er jo opvokset i Stenderup Hage, hvor hjemmeværnet altid trænede. Det var et grønt opstrøg – sådan én, der skal simulere en håndgranat, men som ikke er speciel sprængfarlig. Den giver bare et knald. Vi tænkte, at vi lige ville futte den af, men det gik desværre ikke så godt. I stedet for at futte af, sprang den lige op i hovederne på os. Min lillebror fik forbrændinger i næsen, og jeg stod uden pandehår og øjenbryn. Der var som sagt kun to dage til min konfirmation, så min mor gik i panik. Vi skyndte os til frisøren, der gav mig hentehår i en alder af 13 år. I dag joker mine drenge med, at det er derfor, jeg ikke har så meget hår tilbage på hovedet.

Jeg har udført to faldskærmsudspring. Jeg var omkring 25 år, og det var ude ved Koldingegnens Lufthavn. Min største bekymring var ikke at springe ud, men om jeg kunne finde det sted, jeg skulle lande. Det gik heldigvis fint. Men på andet spring blev jeg rigtig bekymret. Jeg var den første, der hoppede ud af flyet, og derefter skulle et kærestepar følge lige efter. Kvinden skulle springe som nummer to og manden som den tredje. Da jeg fik styr på min skærm og kiggede rundt efter de andre, kunne jeg kun se én faldskærm. Det gav sådan en chok fornemmelse, og jeg tænkte straks det værste. Det viste sig, at kvinden ikke turde springe, så hun havde taget flyet ned. Det kunne jeg jo ikke vide, og det fyldte faktisk mere i mit hoved end selve oplevelsen.

Jeg har aldrig tvivlet så meget på egne evner, som da jeg begyndte til dans med min kone. Det skete efter mange års overtalelse, for jeg er en håbløs danser. Efter et par sæsoner må jeg nok erkende, at hvis jeg kom med i Vild med dans, ville jeg blive stemt ud som den første.

I en ret ung alder blev jeg butikschef i B&O i Søndergade, hvor butikken lå dengang. Jeg har ikke været mere end 22 år, men en tidligere kollega ringede og spurgte, om jobbet var noget for mig. Det er ikke fordi, jeg nogensinde har tænkt over, at jeg skulle være leder – det er sket helt naturligt. Der findes jo heller ikke en uddannelse til borgmester. Jeg er kommet langt ved bare at være mig selv.

Jeg har aldrig haft et naturtalent for at holde tale foran en stor forsamling. Det er noget, jeg gradvist er blevet bedre til hen over årene.

Men jeg kan stadig svede tran, hvis jeg skal holde tale om noget, jeg dybest set ikke ved særlig meget om. Og det er jeg jo nødt til nogle gange. På et tidspunkt holdt jeg tale om spildevandssektoren. Der var jeg på tyndt is og kunne mærke, at jeg bagefter var klam og svedig på ryggen.

Der var heldigvis ingen, der stillede spørgsmål.

Jeg har sprunget elastikspring under en ferie på Kos. Jeg blev hejst op i en kran og skulle springe ud over stranden. Jeg tænkte ikke så meget, men koblede min hjerne fra. De stod og talte ned fra 3 – 2 – 1 og go! Personen foran mig kunne ikke få sig selv til at tage springet. Der skete bare ikke noget. Da de havde talt ned for tredje gang, skubbede de til ham. Det skulle jeg ikke ud-

»Opstrøget sprang lige op i hovederne på os. Min lillebror fik forbrændinger i næsen, og jeg stod uden pandehår og øjenbryn. Oplevelsen gav mig hentehår i en alder af 13 år.«

sættes for, så jeg sprang med det samme på 3. Jeg kan huske suset, da elastikken blev stram. Wauw. Det har altid været mig at prøve grænser af.

Jeg er utrolig genert af natur. Jeg er slet ikke typen, der pludselig springer op på scenen for at underholde. Helt fra barnsben har jeg altid skullet se folk an, og det tror jeg stadig folk oplever. Jeg er godt klar over, at jeg har en udadvendt rolle som borgmester, men jeg kan stadig bedst lide at se folk an, før jeg åbner for godteposen.

Jeg kan blive rigtig vred, hvis journalister stiller spørgsmålstegn ved, om jeg taler sandt. Det kan godt være, jeg som politiker forsøger at tale udenom, men jeg siger altid sandheden. Men det er selvfølgelig en del af jobbet at få kritiske spørgsmål. Borgmesterjobbet er ikke bare fest og klipning af snore.

Jeg har engang lavet en »Berstel Haarder«. Bare i mindre målestok. Jeg ringede bagefter til journalisten på JydskeVestkysten for at sige undskyld. Jeg var godt klar over, at jeg ikke havde været rimelig, for det er jo helt fair, at

man spørger kritisk ind til den politiske dagsorden. Så er jeg ikke bleg for at give en direkte undskyldning.

Jeg lavede »en sidste hilsen« til min familie for halvandet år siden. Jeg stod over for en bypassoperation, hvor jeg skulle have ny hjerteklap, og der er altid en vis risiko ved den slags indgreb. Da jeg skrev brevet, satte det en hel masse tanker i gang. Heldigvis gik operationen godt, så jeg kunne smide brevet i brændeovnen. Men i dag tænker jeg mere over, at jeg skal være nærværende med min familie, selvom det

kan være svært i en travl hverdag.

Det var hårdt at se, hvor nært min familie tog, at jeg blev ramt af hjertesygdommen. Det fyldte rigtig meget – især hos mine børn. Jeg opdagede først for alvor deres bekymringer, efter jeg vågnede fra operationen. Det rørte mig meget.

Jeg havde ikke selv været specielt bekymret, for det hele var afklaret i mit hoved. Men det viste sig, at min familie ikke havde det på samme måde. Det var for dårligt af mig, at jeg ikke opdagede det.

En af mine største succesoplevelser var valgnatten 2009. Det var dér, det helt uventede skete. Selvom vi troede på en valgsejr og kæmpede for det, så var det først ud på natten, at det gik op for os. Vi sad i rådhusets kantine, og jeg var oppe at stå på en stol for at takke alle for opbakningen. Det vil for evigt stå som noget helt særligt for mig.

Da jeg blev borgmester, gik jeg fra at være Jørn i kørelæreren gamle hus i Vester Nebel til at være Koldings overhoved. Pludselig kigger folk ind ad vinduerne, når de kommer gående forbi. Når jeg

handler ind, kigger folk i min indkøbskurv for at se, hvad borgmesteren skal have til aftensmad. Det er ret specielt, og jeg tror aldrig, jeg vender mig 100 procent til det. I bund og grund er jeg bare familiefare Jørn med fødderne solidt plantet i den jyske muld. Men jeg er blevet meget bevidst om, at jeg ikke kan tage borgmesterkæden helt af, når jeg kommer hjem. Det er 24 timer i døgnet. Men det hænder dog, at jeg går ubarberet ned til Brugsen i joggingbukser på en søndag. Hvis nogen opfatter det negativt, så må de gøre det. Jeg synes, det viser, at der er et menneske bag borgmesteren.

I påsken går JydskeVestkysten tæt på seks kendte koldingensere og spørger dem, hvilke oplevelser der gav dem »hår på brystet« og gjorde dem til mænd.

Læs i dag om:

■ Jørn Pedersen, borgmester

Har været bragt:

- Mogens Leander (skærtorsdag)
- Pierre Legarth, direktør (langfredag)
- Jesper Riefenthal, skuespiller (lørdag)
- Per Bødker Andersen, tidl. borgmester (påskedag)
- Lasse Boesen, professionel håndboldspiller (2. påskedag)

BLÅ BOG

- 44 år og født i Hanstholm.
- Opvokset i Sdr. Stenderup, fra boet ti år i Kolding, men er nu biddende i Vester Nebel med sin kone Ellen og tre børn.
- Har siden 2010 været borgmester i Kolding for partiet Venstre.
- Kom ind i byrådet i 2006.
- Var i fire år citychef for Kolding Storcenter.
- Er uddannet i blandt andet retorik, voksenpædagogik, virksomhedsøkonomi og har en diplomuddannelse i ledelse.
- Har været både gruppefører og delingsfører i Hjemmeværnet.
- Har modtaget Dronningens fortjenstmedalje
- Siden 2001 har han gennemført syv maratonløb.

Jeg skal aldrig på Christiansborg. Jeg har dyb respekt for de 179 politikere og det arbejde, de laver, men jeg synes, det er sjovt at lave politik, der har en direkte betydning for dem, jeg møder på gaden i Kolding. Men jeg skal da videre på et tidspunkt fra borgmesterkontoret, men det bliver nok ikke med politik.

Jeg ser op til Winston Churchill. Han stod fast selvom alle odds talte imod og fik vendt en udvikling, som ingen troede muligt på det tidspunkt. Tænk at få samlet en uforenelig størrelse som USA, Rusland og England. Der var godt lederskab. Det var ærgerligt, han ikke fik sit genvælt soliddt plantet i den jyske muld. Men jeg er blevet meget bevidst om, at jeg ikke kan tage borgmesterkæden helt af, når jeg kommer hjem. Det er 24 timer i døgnet. Men det hænder dog, at jeg går ubarberet ned til Brugsen i joggingbukser på en søndag.

Jeg mødte min nuværende kone på Crazy Daisy i Kolding. Jeg var 28 år og i byen med min lillebror. Vi fandt et strategisk sted i baren, hvor folk ikke kunne komme forbi os uden at spørge først. På den måde kunne vi se kvinderne an. Jeg mødte en sød lyshåret pige, som jeg fik overtalt til at

spille bowling med mig den næstkommende weekend. Hun lammetevede mig. Og hvis der er noget, jeg er, så er det en dårlig tæber. Derfor var jeg selvfølgelig nødt til at få revanche.

Det var starten på vores forhold. Senere fandt jeg ud af, at hun er en super skarp og intelligent kvinde. Hun er helt sikkert den, der i dag holder sammen på vores familie i en tid, hvor min egen kalender er fuldt booket. Det var kun nogle ganske få venner, der kendte til det hemmelige bryllup. Vores gæster kiggede lige en ekstra gang, da jeg kom ind i kirken iført smoking og satte mig på forreste række sammen med min forlover. Rygtet begyndte langsomt at sive i kirken, og da Ellen kom ind i brudekjole var folk sikre. Det var en fantastisk dag.

Vi blev gift på valentinsdag i Vester Nebel Kirke – samme dag, som vores søn blev døbt. Folk troede bare, de skulle til barnedåb. Det var kun nogle ganske få venner, der kendte til det hemmelige bryllup. Vores gæster kiggede lige en ekstra gang, da jeg kom ind i kirken iført smoking og satte mig på forreste række sammen med min forlover. Rygtet begyndte langsomt at sive i kirken, og da Ellen kom ind i brudekjole var folk sikre. Det var en fantastisk dag.